

Nagy L. József

(Kunsziget, 1882. szept. 21. – Pannonhalma, 1962. okt. 31.)

Piarista fizikatanár volt. Kolozsváron végezte el az egyetemet, *Tanul Károly* szerettette meg vele a kísérleti fizikát. Először a szegedi, majd 1907–1911 között a budapesti rendi gimnáziumban tanított. Itt többek között *Kornis Gyula*, *Suták József*, *Vörös Cirill* voltak kollegái.

Az első világháború alatt nagy visszhangot váltott ki a humanisztikus fizikatanításról szóló tanulmánya. Több vidéki város után újra Budapestre (1920–26), majd Vácra (1926–32) helyezték, ahol *Öveges Józseffel* tanított együtt. Ezek voltak életének legaktívabb és legtermékenyebb évei. Átdolgozta a *Fehér Ipoly* – *Szekeres Kálmán*-féle középiskolai fizika tankönyveket, és külön tankönyvet írt a 13 évesek számára *Kis fizika* címmel. Aktívan közreműködött a Középiskolai Matematikai és Fizikai Lapok (1925) és a Fizikai és Kémiai Didaktikai Lapok (1930) megindításában. Könyvet szerkesztett kiváló matematikusok és fizikusok életéről (1927), és nagyszerű segédkönyvet adott a kísérletezni szerető fizikatanárok kezébe *Bevezetés a demonstrációs fizikatanításba* (1930) címmel.

A második világháborút követő években, az iskolák államosítása után nem maradt számára tanári állás. Még az Iskolai Tanszergyár (ITG) is csak egyhónapos próbaidőre alkalmazta 1954-ben, majd alkalmatlanként elbocsátotta.

Emlékét egyik feladatának kitűzésével is idézzük.